– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Valentina, zise el simplu.

Nu adăugă faptul că știa că exista o limită de timp. Mai avea timp până pe 23 iunie, câteva săptămâni, ca să afle ce se întâmplase cu femeia pe care o iubea atât de tare încât nici măcar moartea nu reușise să-i despartă. Dacă nu punea lucrurile cap la cap, nu credea că vreunul dintre ei – toți cei implicați odinioară – va găsi fericirea pe care o meritau. Trebuia doar să-l facă pe încăpățânatul de nepot să *creadă*.

capitolul 1

Alix continua să plângă, în timp ce Izzy îi întindea una după alta bomboane de ciocolată. Până acum fuseseră două gogoși, un baton de ciocolată cu cacao de 60 la sută, un Toblerone întreg, un Kit Kat. Dacă mai continua așa, Alix va trece la biscuiți cu ciocolată, ceea ce însemna că Izzy i se va alătura și se va îngrășa cu cinci kilograme și nu va mai încăpea în rochia de mireasă. Oare nu ducea devotamentul de prietenă cam departe?

Se aflau pe feribotul rapid care mergea de la Hyannis la Nantucket, așezate la una dintre mesele de la bar, și aveau la îndemână tot soiul de lucruri delicioase și care te îngrășau.

Alix se ținuse bine în frâu în ultimele săptămâni cât ea și Izzy încheiaseră ultimul semestru la Arhitectură. Își predaseră proiectele, și ca întotdeauna Alix fusese lăudată de profesor până când începuse să se simtă chiar prost. Apoi seara, prietenul ei pusese capăt relației lor. O lovise în moalele capului. Eric îi spusese că el avea planuri diferite în viață.

După acea seară dezastruoasă, Alix se dusese direct la apartamentul lui Izzy. Când bătu la ușă, Izzy și logodnicul ei Glenn erau cuibăriți pe canapea cu un castron de floricele. Izzy nu păru deloc surprinsă de vestile lui Alix – ba chiar avea pregătită în congelator o cutie cu înghețată de caramel și ciocolată.

Glenn o sărută pe Alix pe frunte.

– Eric e un prost, zise el înainte să se ducă la culcare.

Izzy se gândi că avea să urmeze o noapte lungă și obositoare, dar o oră mai târziu Alix adormise pe canapea. Dimineață fu destul de tăcută.

– Cred că ar fi bine să mă duc să împachetez, zise ea. Nu mai are nici un rost să nu mă duc. Se referea,

desigur, la a petrece un an pe insula Nantucket. Cu câțiva ani în urmă, imediat după ce Izzy îl cunoscuse pe Glenn – știind de îndată că avea să se mărite cu el –, fetele făcuseră un pact. După ultimul semestru la școală, își vor lua un an liber înainte să își caute un serviciu. Izzy voia să aibă timp să fie doar soție și să se gândească ce vrea să facă cu viața ei.

Alix știuse dintotdeauna că voia să pregătească un portofoliu de creații pe care să le prezinte unui posibil angajator. Cum cei mai mulți studenți treceau de la școală direct la serviciu, nu prea aveau ce prezenta în afară de proiectele din facultate, toate influențate profund de gusturile respectivilor profesori. Alix voia să-și prezinte propria muncă, toată originală.

Când aflase despre posibilitatea de a petrece un an în Nantucket, Alix ezitase. Să se ducă într-un loc despre care nu știa prea multe. Apoi mai era și Eric. Oare relația lor ar rezista unei asemenea distanțe?

Alix începuse să găsească motive pentru care să nu meargă, începând cu acela că Izzy avea nevoie de ea pentru nuntă. Dar Izzy susținea că aceasta era o ocazie unică, iar Alix trebuia să o accepte.

– *Trebuie* să faci asta.

– Nu știu zău, zise Alix. Nunta ta... Eric... Ridică din umeri.

Izzy o privi încruntată.

– Alix, parcă o zână bună și-a fluturat bagheta magică și ți-a oferit exact lucrul de care aveai nevoie la momentul potrivit. Trebuie să faci asta!

– Crezi că zâna mea cea bună are ochii verzi? întrebase Alix, iar cele două fete se scuturară de râs. Mama lui Alix, Victoria, avea ochii verzi. Sigur că ea se afla în spatele acestei oferte de muncă și studiu pentru scumpa ei fiică.

Erau sigure de asta, pentru că mama lui Alix fusese cea care îi comunicase mențiunea stranie din testamentul lui Adelaide Kingsley. Izzy o admirase întotdeauna pe Victoria. Chiar dacă nu ar fi fost renumită pentru cărțile minunate și palpitante pe care le scria, tot

ar fi fost magnifică. În primul rând, era superbă. Avea părul roșcat, des, o siluetă ca o starletă de telenovelă și o personalitate care domina în orice situație. Victoria nu era gălăgioasă sau extravagantă, dar când intra într-o încăpere, toată lumea o remarca. Se lăsa tăcerea și toți se întorceau să o privească. De parcă i-ar fi simțit prezența la fel ca atunci când o vedeau.

Când o întâlnise prima oară pe Victoria, Izzy se întrebase cum reacționa Alix când mama ei primea toată atenția celor din jur, dar se pare că Alix era obișnuită cu asta. Pentru ea, acesta era felul de a fi al mamei ei și ea pur și simplu accepta situația.

Sigur că ajuta și faptul că, de îndată ce apărea Alix, Victoria înceta să-i farmece pe cei străinși în jurul ei și se îndrepta spre ea. Se luau de braț și se retrăgeau discret într-un colț doar ele două.

Când Alix aflase pentru prima dată de testamentul unei străine de care nu își amintea, refuzase ideea. Sigur, Alix avusese întotdeauna de gând să-și ia un an liber, însă nu pe o insulă izolată.

Problema era că ea nu-i spusese mamei ei că avea un prieten cu care intenționa să se căsătorească. Asta dacă Eric o cerea.

– Nu înțeleg, zise Izzy. Credeam că tu și mama ta n-aveți secrete.

– Nu, zise Alix. Am zis că *eu* aflu totul despre ea. Eu sunt foarte selectivă cu informațiile pe care i le dau.

– Iar Eric e un secret?

– Mă străduiesc cât mai bine să-mi țin viața amoroasă departe de mama. Dacă ar fi știut despre Eric, acum ar fi fost aici ca să-l interogheze. Probabil că el ar da bir cu fugiții, îngrozit.

Izzy își întoarse fața, pentru ca Alix să nu o vadă încruntându-se. Ei nu-i plăcuse Eric niciodată și își dorise ca Victoria să facă orice numai să scape de el.

După ce Alix își terminase proiectele pentru ultimul an de studiu și își făcuse macheta, îl „ajutase" și pe Eric cu a lui. Adevărul era că îi făcuse aproape întreg proiectul.

După despărțire și decizia lui Alix de a se duce în Nantucket, ea se purtase foarte matur.

– O să am timp și să studiez.

Ca să devină arhitect cu licență, trebuia să dea niște examene deosebit de grele.

Izzy se gândi că părinții lui Alix ar trebui să fie foarte mândri de ea, dar nu zise nimic. Când Alix anunțase, în sfârșit, că se va duce, vocea ei deprimată și fatalistă o făcu pe Izzy să decidă că o va însoți până în Nantucket și va sta cu ea până când se instala. Voia să fie pe aproape când Alix ceda.

Asta se întâmplă când se îmbarcară pe feribotul spre Nantucket. Până atunci fuseseră multe de pregătit pentru călătorie. Mama ei plătise toate cheltuielile, până și trimiterea bagajelor pe insulă, astfel încât cele două tinere nu aveau decât strictul necesar la ele. Și plecaseră cu câteva zile mai devreme față de planul inițial pentru că Izzy se temea că Alix avea să-l mai vadă o dată pe Eric.

Alix păruse bine până când feribotul se îndepărtă de chei. Când se uită la Izzy, lacrimile începuseră deja să i se prelingă pe obraji.

– Nu înțeleg ce-am greșit.

Izzy știuse că asta avea să urmeze, așa că își pusese în sacoșă un baton mare de Toblerone.

– Ai greșit că te-ai născut mai deșteaptă și mai talentată decât Eric. Îl intimidai îngrozitor.

– Nu-i adevărat, protestă Alix în vreme ce Izzy desfăcea ciocolata și se așezară la o masă. Sezonul era încă la început, așa că nava nu era foarte aglomerată.

– Am fost mereu foarte drăguță cu el.

– Da, făcu Izzy. Ai fost. Pentru că nu voiai să-i rănești egoul absolut minuscul.

– Haide, se lamentă Alix mestecând ciocolată. Am avut momente frumoase. El...

– Se folosea de tine!

Izzy fusese nevoită să stea și să privească cum Eric se dădea bine pe lângă Alix, iar ea îi făcea toată munca. Toți ceilalți băieți din clasă erau intimidați de ea.

Tatăl ei era un arhitect de succes, mama ei era o scriitoare renumită, și, mai rău, creațiile lui Alix câștigau toate concursurile, toate premiile și erau lăudate în toată școala.

– Și ce te așteptai de la el, când tu erai mereu printre primii cinci din clasă? Am crezut că profesorul Weaver avea să-ți sărute picioarele când ți-a văzut ultimul proiect.

– El doar știe să aprecieze un proiect care chiar poate fi *construit*.

– Normal. Chestia aia pe care o desenase Eric înainte să începi să-l ajuți n-ar fi putut fi asamblată nici de echipa de constructori a Operei din Sydney.

Alix zâmbi ușor.

– Era ca o navă spațială, nu-i așa?

– Mă așteptam să se lanseze pe orbită în orice secundă.

Alix păru să își revină, dar apoi ochii i se adumbrira din nou.

– Ai văzut ce parteneră avea la banchetul de final? Nici nu știu dacă avea douăzeci de ani.

– Hai, dă-i drumul și spune-o, zise Izzy. Era proastă, proastă rău. Dar egoul fragil al lui Eric de așa ceva are nevoie. Pentru ca el să urce, alții trebuie să coboare.

– Nu știu dacă ești terapeut sau guru.

– Nici una, nici alta. Sunt femeie și văd lucruri. Vei fi o arhitectă foarte bună, dar dragostea adevărată o vei putea găsi numai cu cineva dintr-un cu totul alt domeniu.

Vorbea desigur de logodnicul ei, care vindea mașini. El nu știa să-l deosebească pe Pei de Corbusier de ultima capodoperă organică a lui Montgomery.

– Ori aș putea să găsesc un arhitect care este la fel de bun, care să nu fie intimidat de mine, zise Alix.

– Frank Lloyd Wright a murit.

Alix zâmbi din nou ușor, iar Izzy fu încurajată de schimbarea de subiect.

– Nu mi-ai spus tu că e un tip care locuiește în casa de oaspeți din locul în care te duci?

Alix își trase nasul în timp ce mușca dintr-o brioșă cu ciocolată adusă de Izzy.

– Avocatul a spus că nepotul lui Miss Kingsley locuiește acolo și că o să-mi poată răspunde la orice întrebare. Sau dacă în casă e nevoie de reparații, el le poate face. Îl cheamă domnul Kingsley.

– Oh. Izzy părea dezamăgită. Dacă Adelaide Kingsley avea nouăzeci și ceva de ani când a murit, asta înseamnă că nepotul ei are cel puțin șaizeci. Poate că o să te plimbe pe scuterul lui electric.

– Nu mă face să râd.

– Încerc. Funcționează?

– Da, zise Alix. Funcționează. Se uită spre snack bar. Au și fursecuri cu ciocolată?

Gemând, Izzy îl blestemă în gând pe Eric, fostul prieten.

– Dacă mă îngraș, bombăni ea în timp ce se îndrepta spre tejghea, o să-i pun gel de păr în tuburile cu lipici. Toate machetele lui o să se facă bucăți.

Scoase zâmbind din coș patru fursecuri mari și le plăti.

Până când feribotul ajunse la destinație, Alix se oprise din plâns, dar tot arăta ca o martiră pe cale să fie arsă pe rug.

Izzy, plină de fursecuri și de ciocolată – doar nu putea s-o lase pe Alix să mănânce singură –, nu mai fusese niciodată în Nantucket și se bucura că avea ocazia să vadă insula. Cu gențile de piele (cadou de la Victoria) pe umăr, păși pe cheiul lung și larg din lemn. Mici magazine care păreau să fi fost odinioară colibe de pescari erau acum pline cu tricouri cu emblema elegantă a Nantucketului. I-ar fi plăcut să se oprească și să-i cumpere logodnicului ei niște șepci și tricouri, dar Alix mergea fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta.

Izzy văzu niște copii venind de după colț cu cornete de înghețată în mâini. Poate că dacă o punea pe Alix să mănânce o înghețată, ea ar putea să facă niște cumpărături.

– Pe aici, strigă Izzy, iar Alix o urmă.

La marginea cheiului era un mic chioșc de înghețată, iar Izzy o trimise pe Alix înăuntru.

– Nuci pecan pentru mine, zise Izzy.

Amorțită, Alix dădu din cap și intră. Izzy își scoase telefonul și își sună logodnicul.

– Nu prea bine, răspunse ea întrebării lui. Și nu știu când o să mă întorc. La felul cum e acum, o să se suie în pat și n-o să mai vrea să se dea jos. Da, și mie mi-e dor de tine. Îhî. Uite că vine! O, nu! Și-a cumpărat un cornet cu trei cupe de înghețată de ciocolată. La stilul ăsta n-o să ne mai întoarcem cu feribotul. O să plutească singură. Cred că...

Izzy se întrerupse, pentru că un bărbat se interpusese între ea și Alix. Era înalt, peste 1.80, cu umerii lați. Avea o barbă aspră, încărunțită și plete care-i ajungeau până la umăr. Păși hotărât cu pași lungi, iar pantalonii și cămașa de blugi îi puneau în valoare trupul tonifiat. Se uită la Izzy, păru să o concedieze din priviri, apoi se uită la Alix care se îndrepta către prietena ei ținând în mâini două cornete de înghețată. O studie pe Alix de sus până jos, păru să ezite preț de o clipă, ca și cum ar fi vrut să-i vorbească, dar apoi se întoarse și plecă, dispărând după colț.

Izzy rămase acolo, holbându-se după el cu ochii mari și gura căscată. Tot mai avea telefonul la ureche, iar Glenn îi vorbea, însă ea nu-l auzea.

Când Alix ajunse la ea, Izzy șopti:

– L-ai văzut?

– Pe cine să văd?

– Pe el.

– Care el? întrebă Alix fără prea mare interes.

– EL!!!

– Isabella! zbieră Glenn din telefon.

– O, scuze, răspunse ea. Tocmai l-am văzut. Aici în Nantucket. Trebuie să plec.

Închise telefonul, își luă cornetul de la Alix și îl aruncă în cel mai apropiat coș de gunoi.

– Hei! exclamă Alix. Aș fi putut mânca eu înghețata.

– Nu l-ai văzut?

– N-am văzut pe nimeni, mormăi Alix luând o gură de înghețată. Pe cine ai văzut?

– Montgomery.

Alix făcu o pauză cu buzele țuguiate pe cornetul de înghețată. De-o parte și de alta se iveau bucăți mari de ciocolată.

– L-am văzut pe Jared Montgomery trecând pe aici.

Alix își îndepărtă înghețata de buze.

– *Acel* Jared Montgomery? Arhitectul? Cel care a proiectat clădirea Windom din New York?

– Cine altcineva? Și s-a uitat fix la tine. Aproape că s-a oprit să vorbească cu tine.

– Nu! făcu Alix cu ochii mari. Nu se poate. N-a făcut-o.

– Ba da, replică Izzy. Dar tu...

Alix își azvârli tripla porție de înghețată în coșul de gunoi, se șterse la gură și o apucă pe Izzy de braț.

– Unde s-a dus?

– Încolo. După colț.

– Și tu l-ai lăsat să plece?

Alix îi dădu drumul lui Izzy și se grăbi în direcția indicată, urmată de prietena ei. Ajunseră fix la timp ca să vadă un tip bărbos urcându-se pe o frumoasă ambarcațiune albă cu cabină dedesubt. Îi zâmbea unei fete de pe chei care purta niște pantaloni indecent de scurți. Nu părea să conteze că afară nu era foarte cald. El îi zâmbea cu o căldură pe care Alix o considera a rivaliza cu a soarelui. Luă geanta pe care i-o întindea fata, apoi porni la drum singur, lăsând în urma lui dâre duble în apă.

Alix se sprijini de peretele din șindrilă bătută de vreme al unei clădiri.

– Chiar era el.

Izzy se sprijini și ea de același perete, ambele cu privirile pierdute la ambarcațiunea care dispărea cu rapiditate la orizont.

– Birourile lui sunt la New York. Așa că de ce crezi că e aici? O fi în vacanță? Oare construiește ceva minunat?

Alix continua să se holbeze la mare.

– Era chiar el. Îți amintești când l-am auzit ținând discursul la acel hotel?

– De parcă ar fi fost ieri, zise Izzy. Când i-a zâmbit fetei ăleia, am fost sigură că era el. Aș recunoaște ochii aceia oriunde.

– Și buza aia de jos, murmură Alix. Am scris o poezie despre ea.

– Glumești. Eu n-am văzut nici o poezie.

– Asta pentru că nu ți-am arătat-o. E singura poezie pe care am scris-o vreodată.

Rămaseră acolo în tăcere, fără să știe ce să mai spună ori să mai facă. Jared Montgomery era eroul lor, un bărbat ale cărui proiecte erau legendare în lumea arhitecților. Pentru ele el era ca Beatleșii, toți vampirii și Justin Bieber la un loc.

Izzy își reveni prima. La stânga ei se afla un tânăr care își lega barca. Ea se îndreptă spre el.

– Sigur. E vărul meu.

– Seriooos? făcu Izzy, de parcă asta ar fi fost cel mai interesant lucru pe care-l auzise vreodată. Cum îl cheamă?

Alix se apropiase și ea, amândouă uitându-se la tânăr cu răsuflarea tăiată.

– Jared Kingsley.

– Kingsley? făcu Alix nedumerită, apoi îi căzu fața. Deci nu e Jared Montgomery?

Tânărul râse. Era un bărbat destul de atrăgător, însă hainele păreau să nu mai fi fost spălate de ceva vreme.

– O, despre asta este vorba? Era limpede că se amuza pe seama lor. E Kingsley aici, dar Montgomery în America.

– America? întrebă Izzy. Ce înseamnă asta?

– Uite, făcu tânărul arătând spre apă. În America. De unde tocmai ați venit.

Izzy și Alix zâmbiră amândouă la gândul că insula Nantucket ar fi o țară separată.

Izzy voia să se asigure că bărbatul era cel pe care îl credeau a fi.

– Știi ce meserie are?